

§. 101. *Богъ открива на Самуила наказаніето,
което готви на Илія.*

Една нощъ, когато Илій лѣжеше на одъртъ си, Господъ повика Самуила: а той като мислѣше че Илій го вика, затече са при него и рече: ето дойдохъ защо ма повика. — А Илій му ѳтговори: Не съмъ та выкалъ, сынко! Върни са на лѣгло то си. — Туй еж-щото станъ и второй и третій пжть. Най подиръ Са-муиль, по съвѣтътъ на священникътъ, ѳтговори на Господа, като го повика и четвѣтый пжть: думай Господи; зашто слугата ти слуша. — Тогази Богъ дума на Самуила: „Азъ ще докарамъ на Іліевътъ домъ таквызи злины, што да са ужаси който гы чуетъ; зашто той станъ безмѣрно снисходителенъ къмъ сы-новѣтъ си, и търпи лошевинытъ имъ съ голѣмо рав-нодушіе.“ (Царст. А. г. 1—14.)

§. 102. *Самуиль открива на Ілія, което му
Богъ каза.*

Слѣдъ туй Самуиль спа до сутрината. Като ста-нъ ѳтъ лѣгло то си, ѳтвори вратата на скиніята, както обыкновенно правѣше: но са убоя да ѳбеви на священникътъ Божіи думы. Но Илій като го пови-ка, рече: „Моля ти са, чедо, да ми ѳбевишъ което ти рече Богъ, и да не скрѣешъ ѳтъ мене нищо ѳтъ туй, което ты чу.“ — Самуиль послуша повѣленіето на священникътъ и му приказа сичкытъ Божіи думы. А Илій рече: Той е Господъ; нека стори каквото благоволи. (Царст. А. г. 15.)